

[Stinus.]

Brandt og sige: der er to tyske stater. Willy Brandts erklæring betyder jo i realiteten, at den del af NATO-Parisaftalerne af 1954, der siger, at Vesttyskland alene er berettiget til at tale på Tysklands vegne, ikke mere gælder. Den ny tyske forbundskansler har strakt hånden frem. Nu afventer vi reaktionen fra DDR. Bliver den positiv, kan Brandts erklæring meget vel være begyndelsen til en ny epoke i europæisk historie. Mens vi venter, er tiden efter vor opfattelse ikke inde til at gå videre end Willy Brandt, men lad os holde os parat til at tage nye skridt.

Også om Nordvietnam har jeg tidligere haft lejlighed til at udtale mig. Nu som i foråret, da spørgsmålet sidst var til debat, er det afgørende for det radikale venstre at støtte bestræbelserne for fred i Vietnam, og vi kan ikke se, at vi fremmer mulighederne for fred ved at anerkende regeringen i Hanoi i øjeblikket. Den nordvietnamesiske regering opfylder ganske vist, således som det fremgår af den betænkning, der henvises til i bemærkningerne til forslaget, de betingelser, Danmark normalt stiller for at anerkende en regering, hvad enten man sympatiserer med den eller ej, men efter vor opfattelse gælder den i denne betænkning af udvalgsflertallet fremførte begrundelse for afvisning også fremdeles, nemlig den, at fredsforhandlingerne i Paris først må være mere afklaret. Ingen i denne sal vil vist vove at påstå, at Parisforhandlingerne er afklaret. Hele den udvikling, der nu er i gang i USA, den voksende modstand mod krigen i den amerikanske befolkning, bør også få os til at vente. Vores stilling er altså uændret.

Med samme begrundelse skal jeg afvise forslaget om optagelse af diplomatiske forbindelser med den provisoriske revolutionsregering i Sydvietnam og afbrydelse af den diplomatiske forbindelse med regeringen i Saigon. Denne afvisning indeholder hverken nogen moralsk afstandtagen fra den såkaldte revolutionsregering eller moralsk støtte til regeringen i Saigon.

Også med hensyn til spørgsmålet om anerkendelse af Biafras regering går det radikale venstre ind for en afventende holdning. Den ulykkelige borgerkrig i Nigeria er ikke bragt til afslutning. Danmark har ydet en humanitær indsats til afhjælpning af de lidelser, som befolkningen nu i flere år har været udsat for. På denne måde har vi så konkret, som det har været muligt, givet udtryk for vor sympati med den lidende befolkning. Men vi kan ikke tage stilling til den politiske side af konflikten. Hvad ville vi opnå ved en dansk anerkendelse af Biafra? Ville det fremme mulighederne for en hurtig afslutning af borgerkrigen? Jeg tror det ikke. Hvis forslagsstillerne kan bare sandsynliggøre, at en dansk anerkendelse vil bringe freden et skridt nærmere, fortjener forslaget alvorlig overvejelse, men ellers ikke.

Spørgsmålet om anerkendelse af Nordkorea har tidligere været rejst. Det blev i januar 1967 afvist af den socialdemokratiske regering, bl. a. med den begrundelse, at en anerkendelse antagelig ville medføre en afbrydelse af den diplomatiske forbindelse med Sydkorea. Daværende stats- og udenrigsminister J. O. Krag gav ved den lejlighed også udtryk for, at en anerkendelse af Nordkorea, der ikke anerkender FN's kompetence til at beskæftige sig med Korea-spørgsmålet, ville bringe Danmark i mod sætning til et flertal af FN's medlemslande.

Man kan glæde sig over, at der siden da er sket en lille ændring i Danmarks stillingtagen til Koreaspørgsmålet i FN, om end den rigtignok er meget lille, hvorefter Danmark i stedet for som tidligere at stemme imod et østligt forslag om betingelsesløst og samtidigt at indbyde både Nord- og Sydkorea til at deltage i drøftelsen af Koreaspørgsmålet nu undlader at stemme. Vigtigere end at anerkende regeringen i Nordkorea ville det nok være, om Danmark i FN arbejdede på at overbevise et flertal om det rimelige i at høre begge parter i striden. En sådan ændring i FN-flertallets holdning — et flertal, der med USA i